

O lecție la patul unei bolnave

MĂRTURIE

Tinerețea își are calitățile, dar și defectele ei. După trecerea anilor, când privești urma pașilor tăi, îți vine să zâmbești de copilăria unor acțiuni din trecut. Acum puterea de muncă a scăzut, în schimb știi să te concentrezi asupra esențialului. Minteja judecă altfel, ochii văd mai bine, deși pământeste am slăbit.

I

„Mi-aduc aminte astăzi de greșeala mea”, a spus, cu mii de ani în urmă, cel ce a scăpat din temnița în care a stat atâta vreme cu Iosif, dar a uitat de tovarășul său de suferință, în clipa când a dat de bine.

Există ceasuri de meditație, când revin în imaginea noastră greșelile din trecut. O faptă sau o vorbă aruncată la întâmplare, care a rănit pe cineva, sau chiar numai un gând, care din fericire nu l-am exteriorizat.

O asemenea experiență aș vrea să povestesc acum spre învățătura altora. O întâmplare din tinerețea mea, din primii ani în lucrarea Domnului. Din vremea când eram în flacăra dragostei dintâi, când mă sileam să nu greșesc nici în cel mai mic lucru. Din vremea când judecam și hotăram cu ușurință pedepse împotriva celor ce păcătuiau, fără a ține seamă de împrejurări sau de experiența celui ce greșise, de dorința lui de îndreptare și de pocăința lui.

Îmi voi mărturisi greșeala, spre învățătura celor ce ar putea face sau gândi ca mine; mai bine zis, a cârti în inimă, ca mine. Căci, în final, despre un astfel de păcat este vorba.

Ajută-mă, o, Doamne, să nu judec, ca să nu fiu judecat!

„Mărturișiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați.

Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit.”
(Iacov 5.16)

II

Într-o zi, a venit la mine pastorul adunării, spunându-mi:

- Te rog să mă însoțești astăzi într-o vizită la o bolnavă. Va trebui să facem o rugăciune pentru ea. Dacă este voia Domnului, se va vindeca.

Plin de emoție, am acceptat cu bucurie să particip la o astfel de lucrare. Nu era pentru prima dată când mergeam la un bolnav, dar era ceva nou pentru mine să însoțesc pe pastor în calitate de ajutor.

Am pornit împreună, fratele povestindu-mi pe drum despre suferințele sorei pe care trebuia s-o vizităm.

Când am intrat în camera ei, am găsit-o în pat. Cu toate durerile ei, a avut o mare bucurie când ne-a văzut.

Cercetarea bolnavilor este o lucrare binecuvântată; cu atât mai mult când cei ce fac vizita sunt slujitori: pastori, prezbiteri sau predicatori.

Fratele a început să-i pună întrebări sorei. Nu înțelegeam de ce nu se roagă mai repede. Nu mai aveam răbdare să cerem o dată lui Dumnezeu vindecarea bolnavei.

În vremea aceea, lucrările Domnului printre noi, și mai ales printre cei bolnavi, nu erau rare. Mulți se vindecau de tot felul de boli, minunile făcându-se ca pe vremea Domnului Isus. Nu știu de ce, dar eram sigur că ceva se va întâmpla. Și, totuși, rugăciunea întârzia.

- Soră dragă, spuse pastorul, cred că este momentul să mărturisești dacă ai ceva pe conștiință, păcate, greșeli. Este mai bine așa, înainte de a ne ruga Domnului pentru dumneata.

La început, sora a spus lucruri mărunte, greșeli neînsemnate; treptat, însă, au apărut păcate din ce în ce mai mari, încât m-am îngrozit de ceea ce poate înfăptui cineva, care se numește creștin născut din nou.

„Doamne,” am spus în sine mea, „iată explicația suferinței acestei femei. Boala este pedeapsa păcatului”.

Consideram acum că nu mai are niciun rost să ne rugăm pentru ea. Suferința ei era pe drept. Începeam s-o judec tot mai aspru. Mă uitam că pastorul nu o mustră, că mai poate răbda ascultând istoria unei vieți atât de păcătoase.

Ochiul meu o privea acum altfel. Parcă

